

A woman with long, wavy brown hair is shown from the waist up, looking back over her shoulder. She is wearing a dark blue, off-the-shoulder gown with gold embroidery and a full, dark skirt. The background is a grand, ornate room with a chandelier, a fireplace, and a white armchair.

*Nezmarateľný
dojem*

PRÍBEHY Z BELMONTU - 1

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

*Nezmažateľný
dojem*

∞ PRÍBEHY Z BELMONTU 1 ∞

*Nemizmatelný
dojem*

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

i527.net

Copyright © 2015 by Tamera Alexanderová

Originally published in English under the title *A Lasting Impression*
by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a subsidiary of HarperCollins Cristian Publishing, Inc.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: Biblia. Slovenský ekumenický preklad. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net s.r.o.
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-15-7

Pre Deborah Raneyovú...

*... drahá priateľka, za Tvoje arašidové pletence,
ktoré sú najlepšie na svete, Ti venujem toto.
A svoju vďačnosť.*

POCHVALNÉ VYJADRENIA O KNIHE

„Tamera Alexanderová opäť napísala román s pestrým príbehom, bohatý na historické deaily a postavy so živými, dýchajúcimi charaktermi, ktoré ma nútili smiať sa i plakať. Je lepší ako sladký čaj na verande. *Nezmazateľný dojem* je skutočný úspech! Chcem žiť v Belmonte!“

FRANCINE RIVERSOVÁ,
úspešná autorka románu *Vykúpená láska*

„Tamera Alexanderová ponúka pestré scény, nie namaľované farbami na plátne, ale vyzozprávané slovami na stránkach knihy, počas ktorých nás privádza do neworleanských kaviarní a na tennessejské kopce. V Claire Laurentovej spoznáme skutočnú maliarku, ktorá neustále pochybuje o sebe i vlastnom talente, a v Suttonovi Monroeovi stretneme hrdinu, ktorého jasnú myseľ zatieni iba citlivé srdce. Pôvabný príbeh, ktorý určite poteší každého, kto vie oceniť kvalitnú romantiku.“

LIZ CURTIS HIGGSOVÁ,
úspešná autorka románu *Mine Is the Night*

„*Nezmazateľný dojem* je nádherný príbeh, ktorý prekypuje „skutočným životom“. Zachytáva kus americkej histórie a obdobie, na ktoré Juh tak skoro nezabudne. A ani by nemal. Ako

riaditeľ Belmontského sídla za posledných dvadsaťpäť rokov tento príbeh hlboko odporúčam a pozývam vás navštíviť domov pani Adelicie Acklenovej a osobne sa presvedčiť o kráse i elegancii Adelicinho domu a tohto románu.“

MARK BROWN,
výkonný riaditeľ Belmontského sídla, Nashville, Tennessee

„*Nezmazateľný dojem* je úžasný začiatok novej série. Pani Alexanderová bohato a detailne vykresľuje obraz Belmontu a Nashvillu po skončení občianskej vojny, ktorý vás rýchlo vtiahne do deja a takmer vás presvedčí, že ste súčasťou tej doby.“

ROBIN LEE HATCHEROVÁ,
úspešná autorka románu *Belonging*

*„Veď sme jeho dielo,
stvorenie v Kristovi Ježišovi na to,
aby sme konali dobré skutky,
ktoré nám Boh už vopred pripravil.“*

(List Efezanom 2, 10)

Predslov

*K*niha, ktorú začínate čítať, je z prevažnej časti vymyslená, no prepletajú sa v nej čriepky skutočných dejín a ľudí. Tak napríklad, v Nashville sa skutočne nachádza Belmontské sídlo. Bolo postavené v roku 1853 a dodnes stojí. A pani Adelia Acklenová, postava z knihy, bola aktívnou a pokrokovou ženou, ktorá tam žila.

Aj veľa iných postáv bolo inšpirovaných reálnymi ľuďmi, ktorí žili v tom období – ľuďmi, čo v Belmonte pracovali, alebo tam prichádzali na návštevu. Avšak povahy a skutky postáv, vykreslené v tomto príbehu, sú výsledkom mojej fantázie... a tak ich treba aj chápať.

Keď som prvýkrát prekročila prah Belmontského sídla a počula o Adelicii a jej pozoruhodnej osobnosti a živote, vedela som, že chcem napísať príbeh, do ktorého zahrniem ju, jej skvostný domov a toto kľúčové obdobie histórie amerického národa. Po vyše dvoch rokoch výskumu a písania vyvrcholil môj sen v knihe *Nezmazateľný dojem* a ja vás pozývam, aby ste spolu so mnou znova otvorili dvere týchto dejín a vstúpili do iného času a na iné miesto. Ďakujem, že ste mi zverili svoj čas. Je to veľká investícia, ktorú si cením a nikdy nepokladám za samozrejmosť.

Ďakujem vám, že sa spolu so mnou vydávate na ďalšiu cestu.

Tamera

FRANCÚZSKA ŠTVRŤ, NEW ORLEANS, LOUISIANA

7. SEPTEMBER 1866

Claire Laurentová si prezerala dokončený obraz na maliarskom stojane, čo stál pred ňou a hoci sa nedal opísať výrazom *majstrovské dielo*, bola si istá, že táto maľba je dosiaľ jej najlepšou. Prečo potom cíti také sklamanie? Prečo jej pod vrstvami krinolíny a čipky stekajú malinké kropaje potu? Prebehla si dľaňou po kučerách a pustila špinavý štetec do pohára s terpentínom. Dobre vedela prečo. A toto vedomie v nej len prehĺbilo pocit viny.

Pohľad jej padol do pravého dolného rohu plátna, toho, ktorý bol vyhradený na umelcov podpis. Nedokázala sa prinútiť podpísať tento obraz. Nie *tým* menom. Pretože spomedzi všetkých krajiniek, zátiší a portrétov, ktoré namaľovala, žiadny v nej nevzbudzoval pocit, že je skutočne jej...

Až tento.

Cez otvorené okno dnu zavanul prudký vlhký vánok, ťažký od blížiaceho sa dažďa. Vyzrela zo svojej spálne do mesta a vdýchla vôňu slaného vzduchu, ktorý sa niesol od zálivu. Pohliadla na *Vieux Carré*, staré námestie, ktoré už toľkokrát maľovala, že mohla zatvoriť oči a aj tak videla každý jeho detail: rady pastelových budov zhrčených dokopy a lemujúcich úzke ulice, balkóny

z ozdobného čierneho železa, ktoré skrášľovali visiace košíky s prepadávajúcimi neskoro-letnými kvetmi. Táto kombinácia dodávala tejto časti mesta preň typický šarm a krásu.

Niet divu, že sa aj napriek útrapám predchádzajúcich mesiacov do New Orleansu rýchlo zamilovala.

Pravidelné *tik-tak, tik-tak*, ktoré vydávali hodiny na kozubovej rímse, vymeriavalo sekundy. S naučenou ľahkosťou z pľúc uvoľnila vzduch. Vstala zo stolčeka a natiahla sa – daň za to, že posledné večery končievala tak neskoro a zobúdza sa priskoro. Nedalo sa však tomu vyhnúť. Namalovať tento obraz jej trvalo dlhšie, než predpokladala.

Oveľa dlhšie, ako jej otec neustále pripomínal.

Bolo takmer pol tretej a otec naliehal, aby opustila galériu najneskôr o tretej. Vedela, že by nemala dovoliť, aby ju jeho požiadavka trápila. Nebolo to prvýkrát, čo trval na tom, aby odišla a nechala ho „konzultovať“ so zákazníkmi. No neznamenal to, že by nevedela, čo v tom čase robí. Čo je náplňou ich rodinného obchodu.

V uplynulých týždňoch však býval príliš nervózny a ich vzťahy to vôbec nepomáhalo. Hoci to nebol mierny muž, rozhodne zvyčajne nemával ostrý jazyk. Ale v posledných dňoch by jediný jeho pohľad dokázal rozkrojiť chlieb.

„Claire Elise? *Où es-tu?*“

Pri jeho hlase stuhla. „*Oui*, otecko. Som tu hore.“

Znova pozrela na plátno, zápasiac s absurdným nutkaním ukryť ho. Niečo v jej vnútri nechcelo, aby obraz videl. Ešte nie. A – ak by to bolo v jej moci – najlepšie nikdy. Azda by mu mohla povedať, že ešte nie je dokončený. No jediný pohľad na ňu mu prezradí všetko. Predstieranie bola zručnosť, ktorú si nikdy neosvojila – nie tak ako on.

Náhlivé kroky hore schodmi jej prezradili, že nemá dostatok času, aby zastrčila maľbu do prázdneho priestoru za skriňou, navyše, prehodiť cezeň tkaninu neprichádzalo do úvahy, keďže posledné ťahy štetcom urobila len pred chvíľkou. Možnože ak mu povie, koľko pre ňu tento konkrétny obraz znamená, dovolí jej ponechať si ho.

Mala však pocit, že rozhovor dopadne veľmi podobne ako ten pred šiestimi mesiacmi po matkinej smrti – keď mu tak rozhodne, ako sa len odvážila, povedala, že už viac nechce maľovať „týmto spôsobom“. Nikdy predtým ju otec neudrel, no mala pocit, že v tom okamihu to chcel urobiť, a tak túto tému viac nenadhodila.

Až doteraz.

„Fíha...“ Kroky zastali vo dverách za jej chrbtom. „Tak si ho napokon dokončila, *non?*“

Tón jeho hlasu, ktorý bol miernejší ako v to ráno, v nej vzbudzoval nádej, že sa mu zlepšila nálada. „Áno... dokončila.“ Pripravujúca sa na jeho reakciu – a kritiku – s napätými nervami odstúpila nabok.

Uprene naň hľadel. Potom zažmurkal. Raz, dvakrát. „*Jardins de Versailles*... už zase.“ Na sánke sa mu napol sval. „Toto nie je obraz, na ktorom sme sa dohodli.“ Pozrel na ňu, potom znova na plátno. Črty mu sprísneli pod zaujatým posudzovaním. „Ale... badať v ňom *drobné* zlepšenie.“

Claire pocítila, ako sa jej pri tomto náznaku chvály upokojujú nervy. Až kým nevidela...

To známe iskrenie v jeho očiach. Otec svojím spôsobom vedel oceniť umenie, no srdcom bol obchodník. Bila sa v ňom hrdosť na jej umelecké nadanie a túžba po zisku z predaja obrazov.

Jej obrazov...

Irónia tejto myšlienky sa jej v hrudi usadila ako kameň a zaliala ju nečakaná – a nebezpečná – vlna odvahy. „Otecko, ja...“ Slová sa jej zasekli v hrdle, a to sa na ňu ešte ani len nepozrel. „Potrebujem sa s vami o niečom pohovárať. O niečom, čo je pre mňa veľmi dôležité. Viem, že nie ste...“

Vyletela mu ruka a ona cúvla.

Zdalo sa však, že otec si to ani nevšimol. „Toto nie je krajinka, na ktorej sme sa dohodli, a ani to nie je to, čo som zákazníkovi opísal, ale...“ Skúmavo si prezeral jej stvárnenie paláca Ľudovíta XIV. a okolitých záhrad, potom si dôrazne povzdychol.

„Vzhľadom na to, že nemáme čas a že zákazník nesmierne túži vlastniť François-Narcissa Brissauda... bude to musieť stačiť.“
Stručne prikývol, akoby sa len v tom okamihu rozhodol.

„Áno. Som si istý, že ho presvedčím o jeho hodnote. Napokon,“
usmial sa popod fúz, „väčším parížskym galériám sa často stáva, že odošlú nesprávny obraz. Ale nabudúce, Claire...“ Sklopil k nej zrak, prísne si ju premeral. „Do najmenšieho detailu musíš zobrazit dielo, na ktorom sme sa dohodli.“

Claire mu skúmavo pozrela do tváre. Jeho slová ju pálili v mnohých ohľadoch. No najznepokojujúcejšie bolo... „Vy už máte pre obraz kupca? Skôr, ako ho vôbec *videl*?“

Spokojný úsmev mu nadvihol kútiky úst, keď sa jeho pozornosť presunula späť k jej práci. „Hovoril som ti, že k tomu dôjde. Reči sa šíria. Po dvoch rokoch neúnavného úsilia sa našej malej skromnej galérii konečne dostalo uznania, ktoré si v tomto meste zaslúži. A rovnako to platí aj o dôvere našich klientov. Vedel som, že sa to stane, ak tomu doprajeme čas... a pridáme moje vyjednávacíe schopnosti.“
Naklonil hlavu na jednu stranu. „Hoci musím priznať, že tvoja spleť svetlejších a tmavších tónov, odtiene záhrady a spôsob, akým si ich tentoraz namiešala... Vidím, že si si vzala moju radu k srdcu.“

Claire nepovedala nič. Už sa naučila, že je to tak najlepšie, pokiaľ išlo o komentáre, ktoré sa týkali poslúchania jeho rád.

Na jeho tvári zavládol pokoj. „Ak by som poďišiel bližšie,“ presne to aj urobil, „som si skoro istý, že by som zachytil závan orgovánu zohriateho poludňajším slnkom.“

Znehybnel a ona sledovala jeho pohľad, ktorý smeroval do ľavého dolného rohu maľby. Detail, ktorý tam pridala, bol nepatrný. Taký nepatrný, že by ho človek ani nemusel postrehnúť, ak by sa naň nezaďíval. Preto ju neprekvapilo, že mu trvalo tak dlho, kým si ho všimol.

„Abella...“ Hlas mal ledva počuteľný a matkino meno na jeho perách znelo ako opravdivá modlitba. Niežeby ich už počula mnoho, a už vôbec nie od neho. „T-ty... si ju namaľovala,“ zašepkal.

Claire pálili oči dojatím, ktoré spôsobila tak rozpačitá pauza v jeho hlase, ako aj clivota za zobrazenou ženou. Namaľovala svoju *maman* bosú na dláždenom chodníčku, spolovice zakrytú orgovánovým kričkom, na jednej ruke s hompálajúcim sa košíkom kvetov. Bradu mala jemne zdvihnutú, ako keby niekoho hľadala, akoby čakala na nich. Vodopád gaštanových lokní, rovnakých, aké mala aj Claire, nadvihoval domnelý vánok.

Claire sa dívala na obraz svojej matky, až kým sa jej ľahké ťa-hy štetcom nerozmazali do farebnej kaluže. Desať rokov uplynulo od toho popoludnia vo Versailles, ich poslednej návštevy paláca predtým, ako navždy opustili Paríž a Francúzsko. Vtedy mala iba deväť, ale spomienka na tamojšie popoludnia strávené s rodičmi – ako sa túlili záhradami, živiac v sebe detské sny o tom, aké by to bolo, keby tam žili – sa usadila hlboko v jej vnútri a bola stále živá. Vzduch voňajúci kvetmi, prírodná symfónia šumiacich stromov, rozmáhajúci sa oceán farby – každý detail uchvacoval.

Boli to najšťastnejšie dni jej života, kým dni posledných šiestich mesiacov... najosamelejšie.

Myslela si, že je na matkinu smrť pripravená. Vyše roka sa dívala, ako ju znútra rozožiera choroba. A hoci cítila úľavu, že matka viac netrpí, boli chvíle, kedy vo svojom vnútri cítila prázdnotu, ktorá bola taká temná a zlovestná, až sa bála, že ju celú pohltí.

„Bola taká nádherná.“ Otcov hlas, krehký a ustatý, presahoval jeho štyridsaťdva rokov. Natiahol ruku, akoby sa chcel dotknúť maľby, no potom sa zastavil. Ruka sa mu chvela.

Claire sa naňho dôkladnejšie zahľadela. Tiene pod očami... Ako dlho sú už tam? A čo vrásky na čele? Azda ich vyhlbil žiaľ? A celkom iste aj starosti. Ale starosti o čo? O nájomné, s ktorým znova meškajú? O predaj drahých diel, ktoré kúpil na úver napriek tomu, že ho od toho odhovárala?

Opäť obrátila zrak k obrazu. „Neplánovala som ju tam namaľovať, otecko. Ona... sa zrazu objavila... na špičke môjho štetca.“

Dlho neprehovoril. Napokon vypustil dlhý pomalý výdych. „Obraz sa musí najprv zrodiť v maliarovej hlave, až potom môže ožiť na plátne.“

Claire pocítila, ako jej zovrelo vnútro. Matkina prvá lekcia maľovania... ale bolo to už tak dávno. Nemohla uveriť, že si to pamätala. Ona, naopak, si pamätala všetko, čo ju matka učila. Keby len zdedila talent Abelly Laurentovej. Matka trvala na tom, že ho zdedila, ba že ho má výraznejší. Ale otec jej dával jasne najavo, že to tak nie je.

Pravda, nikdy to nepovedal otvorene – že nič z toho, čo vytvorí, nie je dosť dobré. No ona vedela, že si to myslí. Vedela to podľa toho, čo nepovedal.

Otcova ruka klesla k jeho boku a Claire si na okamih predstavila, že ju pohladí po tvári, tak ako vždy túžila, aby to urobil, pretože matka jej prezradila, že jej to zvykol robievať, no Claire si na to už nespomínala. Čakala s dychom zaseknutým v hrdle a cítila sa nie ako žena, ale skôr ako dieťa.

Odvrátil sa. „Aj mne chýba,“ šepol. „Nemysli si, že nie.“

Claire si zrazu pripadala ako hlupaňa, hovorila si, že to mala vedieť. Sklonila hlavu, aby zakryla bolesť. „Nemyslím si to, otecko.“

Boli časy, kedy mala pochybnosti o láske medzi svojimi rodičmi. No bola to hlavne otcova láska k matke, ktorou si nebola istá. Obzvlášť v jej posledných dňoch. Keď už bolo zjavné, že lieky nezaberajú a lekári sa vzdali nádeje, a keď ho Claire prosila, aby matku poslal do sanatória. „Ľudia ako *maman* tam chodia a niektorým sa stav zlepší,“ vravela. Ale on vzplanul hnevom. „Také miesta stoja peniaze, Claire Elise! Peniaze, ktoré nemáme. To by si za ňu musela maľovať ty. Rýchlejšie a lepšie, ako to robíš teraz.“

A tak pracovala. Maľovala vo dne i v noci celé mesiace. Starala sa o matku, zatiaľ čo ona ju naďalej učila – ako to robila, odkedy bola Claire malým dievčatkom – niekedy aj z postele, keď bola príliš unavená na to, aby sedela alebo stála. No nakoniec, bez ohľadu

na to, koľko Claire prosila či maľovala, otec trval na svojom a matka zomrela presne v tejto izbe.

Otec si odkašľal. „Našťastie pre teba, Brissaud do každého zo svojich sedemnástich obrazov *Versaillských záhrad* zakomponoval iný detail.“

Claire prikývla. Vedela o tejto skutočnosti tak dobre ako on. A rovnako vedela, že je v obehu všetkých sedemnást originálov *Versaillských záhrad* – plus tie štyri, ktoré už namaľovala pred týmto. Keby niekto našiel spôsob, ako by sa tí štyria, čoskoro piati, hrdí majitelia jedného z Brissaudových „originálov“, zakúpených v Galérii európskych majstrov v New Orleanse, mohli dozvedieť podrobnosti o ďalších sedemnástich...

Otec ukázal na hodiny na kozubovej rímse, vzápätí na ňu opät dôrazne pozrel a začal schádzať dolu schodmi.

Claire si vzala taštičku a otočila sa, aby ho nasledovala, no potom sa znova zahľadela na maľbu. Bez toho, aby sa zamyslela nad dôsledkami, schytila štetec, ponorila ho do farby a roztrasenu rukou obraz podpísala – *svojím* menom. Bude ho musieť neskôr zmeniť, tým si bola istá.

No v tej chvíli jej pohľad na vlastný podpis na ničom, na čo bola hrdá – a vedomie, že otcovi sa to nebude páčiť – spôsoboval príjemný pocit, i keď možno preniknutý štipkou rebélie.

Keď prechádzala cez kuchyňu, všimla si, že dvere na obrazovej galérii sú pootvorené – bolo to niečo, čo otec nepripúšťal. Vstúpiť do tých dverí bolo ako vkročiť do iného sveta. Luxusné koberce a bronzové lustre, olejomaľby a sochy, vínovočervená hodvábná tapeta lemujúca steny galérie a ladiaca so zamatovým súknom, ktoré pokrývalo stoly. Keď sa pred dvomi rokmi do tejto budovy nastáhovali, nakúpili všetky tie veci na úver s úmyslom vytvoriť ovzdušie zámožnosti a blahobytu, aj keď len nepresvedčivé a tenké ako papier.

Claire, mysliac na očividný rozpor medzi galériou a obytnou časťou domu, zastala pri zadných dverách. S rukou na kľučke zbierala

odvahu. „Otecko... čo sa týka tej maľby, ktorú som dnes dokončila, rada by som sa s vami pozhovárala o tom, či by som si ju ne...“

„Nie. To je vylúčené.“

Z hrude jej vyšľahla nečakaná horúčava. „Ale tento je výnimočný. Aspoň *pre mňa*. Namaľujem druhý, rýchlejšie a presne tak, ako poviete. Čokoľvek...“

„Povedal som *nie!*“ Tvár mu zastrel hnev. „Obraz je už predaný.“

„Ale je na ňom *maman*...“

„Potrebujeme peniaze, Claire Elise! Veritelia čakajú na splatenie a tvoje zaháľanie ma už zase raz stálo priveľa.“

Vedomá si toho, že sa ocitla na nebezpečnom území, tlačila ďalej. „Mám ešte inú maľbu, otecko. Jednu z mojich vlastných, ktorú som ti ešte neukázala. Možnože by sa klientovi...“

„Chce Brissauda! Nepovedal som to dosť jasne?“ Od zlosti mu na hrdle vybehli tmavočervené škvrny. „Našich zákazníkov nezaujímajú banálne bezvýznamné práce nejakej...“ Akoby začul krutosť vo vlastnom hlase, vydýchol a potriasol hlavou. „Mrzí ma to, Claire. Ale skončili sme. Nie je už o čom diskutovať. Časom azda budeme môcť predávať aj tvoje maľby, ale zatiaľ tvojmu nadaniu chýba... jedinečnosť. Cibrenie talentu si žiada istý čas. Najužitočnejšia budeš, ak nateraz ostaneš pri kopírovaní. V tom si vcelku dobrá.“

Claire pocítila v ústach trpkosť a v hĺbke svojho vnútra nevysvetliteľnú bolesť. Túžila niečo povedať, ale nechcela viac plakať, a ak by v tej chvíli otvorila ústa...

„Musíš pochopiť...“ Stisol oči. „Toto je to, na čom sme celé tie roky pracovali. Mať vlastnú galériu, získať meno.“

„Áno, otecko. Meno. Ale je to *naše* meno. *Naša* práca. Nie práca niekoho iného, kde my iba...“

„Pomysli na svoju matku a na to, ako ťažko pracovala. Kvôli nám, našej rodine. Kvôli *tebe*.“

V jeho pohľade sa objavila nežnosť, akú Claire sotva spoznávala a ktorej celkom nedôverovala.

„Tvoja *maman* obetovala tak veľa, aby ti zanechala tento dar, Claire. A lepší život v Amerike. Čo myslíš, prečo sme sem prišli? Prečo sme celé tie roky obaja tak drelí? Predsa kvôli tebe...“

Toto všetko už predtým počula a hoci bola vďačná za to, čo jej matka – a otec – dali, vedela aj to, že ich snahy nesledovali *len* jej úžitok. Ale aj jeho. Prezradila jej to matka. Počas svojich posledných dní jej povedala mnoho vecí. No či už hovorila pod vplyvom ópia, alebo si na svetlo Božie kliesnila cestu pravda, Claire netušila.

Chcela však veriť, že otcovi ležia na srdci jej najlepšie záujmy. Nakoniec, je to jej *otec*.

Civela naňho a keď videla jeho neoblomné držanie pliec a železné odhodlanie, cítila, ako z nej opadá bojovnosť. Otvorila dvere, no vzápätí sa rozpamätala a nastavila dľaň. Pripadala si ako žobráč-ka a o to viac sa zato naňho hnevala.

Vtisol jej do dlane tri mince. O jednu viac ako obyčajne. Otočila sa bez toho, aby poďakovala či pozdravila.

„Uži si čas v kaviarni, ale nebuď príliš dlho. Večer nás čaká práca.“ Hlas sa mu neúprimne rozveselil. Vždy bol veselší, keď sa podvolila. „A nezabudni priniesť zákusok aj pre strýka Antoine a pre mňa.“

Claire zastala uprostred kroku. „Strýko Antoine sa vrátil?“

Prisvedčil, akoby táto správa nebola vôbec dôležitá, hoci vedel, že je všetko, len nie nedôležitá. „Čoskoro tu bude, aby mi pomohol. Poprosím ho, aby zostal a mohla si ho pozdraviť, ak bude mať čas. A teraz sa ponáhľaj.“ Prudko mávol rukou. „Obchodné záležitosti prenehaj nám. Na tie máme vlohy *my*.“

Claire si razila cestu dláždenou ulicou a, ako vždy, snažila sa potlačiť bolesť, ktorá vyvierala z jej vnútra. Kľučkovala pomedzi vozy a kočiare, čo s hrmotom prechádzali okolo, a dúfala, že dorazí do svojho cieľa skôr, než zdurené nebesá splnia svoju oceľovosivú hrozbu.